

Tâm Sự Của AH Bửu Hiệp

AH Bửu Hiệp

Tôi đảm trách Lá Thư AHCC 4 số từ số 109 đến số 112. Trong 2 số đầu, LT số 109 và 110, đa số các bài là của các AH mà tôi quen biết. Đến Lá Thư số 111, dù chúng tôi hết sức kêu gọi các AHCC tham gia viết và gửi bài về cho Lá Thư, nhưng tiếng gọi vô vọng. Vì vậy, tôi có Email cho AH Bửu Hiệp, trước năm 75, cựu Phụ Tá Chuyên Môn, Tòa Đô Chánh, xếp lớn của tôi, giúp tôi viết bài kêu gọi, vì tôi thấy AH có rất nhiều kinh nghiệm và đã phụ trách nhiều năm Lá Thư.

Sau đây, là Email của AH Bửu Hiệp trả lời tôi:

Anh Trực thân,

Anh có gửi cho tôi lá thư, nói rằng tôi đã phụ trách LT vài số, có kinh nghiệm, và nhờ tôi viết thư kêu gọi anh chị em AH viết bài cho LT.

Tôi xin nói với anh mỗi thời kỳ mỗi khác. Tôi phụ trách LT vào khoảng năm 1975, cách đây 43 năm rồi. Sau 30 tháng 4, 1975, ngày ấy, anh chị em mới chạy tán loạn qua bên này, có người nhờ cố vấn khi cùng làm việc với nhau ở Saigon, giúp đỡ tìm cho vài việc, có người đi qua Phi Châu, có người đi học lại, có người vào xin việc lương 3 đồng ba cọc, tùy hoàn cảnh gia đình của mỗi người.

Hồi ấy LT rất cần thiết, 2 tháng hay 3 tháng phát hành 1 LT, anh chị em cần liên lạc với nhau, trong LT nói toàn bạn bè giới thiệu cho nhau việc làm, bạn bè hỏi thăm chuyện vượt biên, chuyện vào phi trường Tân Sơn Nhất đi DAO, chuyện ra bến tàu Sài Gòn đi tàu Việt Nam Thương Tín, không phải như anh cho ra LT mỗi năm 2 kỳ, như bây giờ.

Quan điểm của tôi ngày ấy là, LT dầu dầy, dầu mỏng, tôi cũng cho phát hành, không trễ hạn. AH nhận LT vui lắm, viết thư cho tôi khuyến khích. Tôi điện thoại thường xuyên với bạn bè, để yêu cầu họ viết thư, dầu ngắn, dầu dài. Tôi cho họ biết, kéo họ ngại gửi bài đi mà không được đăng. Tôi nói với họ bài nào anh chị gửi cho tôi, tôi cũng cho đăng tuốt luốt,

miễn không nói xấu nhau, chưởi bới nhau vì lý do chính trị hay tôn giáo. Bài nào AH gửi đến cho tôi đều đề tên thiệt của mình, nên đọc thơ biết nhau khoái lắm.

Những AH lớn tuổi qua bên này, lúc ấy, cũng có một nỗi buồn, nói chẳng nên lời. Tiếng Anh còn ú ớ, lái xe còn lạng quạng, sợ tai nạn khi lái xe, ra đường xe chạy như mắc cửi. Cứ một hai tháng lại có một phiên họp AH, anh chị em gặp nhau vui lắm, thôi thì tâm tình tuôn ra như gió.

Có hôm, tôi ngồi cùng bàn với Ông Hoàng Đình Cánh. Ông có một căn nhà ở An Cựu ở Huế, tôi cũng có một căn nhà gần nhà của Ông.

Ông than thở với tôi, hỏi tôi khi nào mình về thăm An Cựu, thăm nhà của mình. Tôi nói với Ông chắc còn lâu lắm. Sau đó, tôi gửi cho Ông một bài thơ sau đây:

**Thơ lục bát tặng người hoài hương.
Kính tặng Ông Hoàng Đình Cánh**

*Mai mình An-Cựu về chưa?
Cây đa bến củ còn chờ mình không?
Giòng sông nắng đục mưa trong,
Còn thương còn nhớ còn mong mình về?*

*Kể từ một độ xa quê,
Tâm tư khắc khoải thương về thần kinh.
Giang sơn gấm vóc hữu tình,
Để thương để nhớ để mình nhớ thương.*

*Thuyền tình chừ đã tơi vương,
Trăm thương nghìn nhớ canh trường trâu canh.
Trăng khuya thấp thoáng bên mình,
Trăng ơi trăng tỏ mối tình cùng ta.*

Khi rảnh rang, tôi lại gọi điện thoại nói chuyện cà kê dè ngỗng với Ông Mã Minh, khi qua đây Ông ở Texas.

Ông Mã Minh khi trước làm việc ở Tổng Cục Kiều Lộ, còn tôi làm việc ở Tòa Đô Chánh Sài Gòn. Cứ mỗi chiều về, Ông Mã Minh hay tổ chức chơi quần vợt ở Sân Quần Vợt sở Dụng Cụ Gia Định. Tôi cũng ra chơi quần vợt ở đó.

Ông dạy cho tôi phương cách chơi quần vợt.
Ông nói:

“Nghề chơi quần vợt cũng lắm công phu.
Không phải cầm vợt mà đánh đại quả banh là
được đâu.

Đường banh có quả đánh “líp”, có quả đánh
“chặt”, có quả “bỏ nhỏ”, có quả “đánh dài”, có
quả “thọc nách”, có quả “lốp”, có quả “từ trên
đánh xuống”, có quả “từ dưới đánh lên”, có
quả “đánh tay phải”, có quả “đánh tay trái”, có
quả “dụ”, có quả “gạt”, nhiều lối đánh khác
nhau. Phải biết cầm vợt cách thế nào cho phải
cách, khi thì cầm “lỏng”, khi thì cầm “chặt”. Có
người ham mê quần vợt, ban đêm cầm vợt,
tập đánh tay trái, tập đánh tay phải, tập đánh
một mình, như múa kiếm dưới trăng.”

Vì thấy chơi quần vợt cũng chạy nhảy, khi
giang tay phải, khi về tay trái, như là một môn
thể thao, giúp ích cho sức khỏe của mình, và
do đó tôi ham mê quần vợt lạ thường, yêu
thương nó, nên có làm hai bài thơ “con cóc”
cho vui sau đây :

Anh nói với em anh chưa già từ vũ khí.
(Bài thứ nhất)

Anh nói với em anh sẽ già từ vũ khí,
Anh nói với em anh vẫn còn mơ tưởng đến em.
Từ dạo đôi ta ngày đầu khi mới làm quen,
Anh đã đắm đuối yêu em, yêu em tha thiết.

Bàn tay anh siết chặt, bàn tay em mãi miết,
Mình diu nhau đi trong quảng vắng đêm trường.
Em còn nhớ không em có những buổi sáng mờ
sương,

Mình đã cùng nhau lên đường đi tập dượt.

Quả banh mượn mà mình đưa lên dồi xuống,
Những đường banh thân sâu là lướt của ngày xưa.
Ngại gì đâu có ngày nắng hay đêm mưa,
Đã yêu nhau mình còn đâu ngại mưa hay nắng.

Em thấy không em, anh vẫn nhìn em đắm đuối,
Như thuở nào mình mới biết yêu nhau.
Ngày nay tóc bạc mái đầu,
Còn yêu em mãi một mẫu như xưa.

Anh nói với em anh sẽ già từ vũ khí.
(Bài thứ hai)

Anh nói với em anh sẽ già từ vũ khí,
Gác kiếm cung thời oanh liệt ngày qua.
Tìm đâu nữa những buổi mát chiều tà,
Anh diu em tay cầm tay cùng bước.

Cây vợt này mân mê và lã lướt

Cho đường banh tha thướt tiến lên nhanh .
Từng bước đi chậm chậm và song hành
Thẳng một trận em nhìn anh triu mến.

Nụ cười em anh vẫn còn quyến luyến,
Quên làm sao xao xuyến cả tâm hồn .
Tình chúng mình chung thủy cả vạn niên
Dầu xa cách vẫn còn nằm trong tâm khảm.

Sức tuổi già ắt có ngày phải giảm,
Mơ ngày xưa vung kiếm bén dưới trăng .
Em ơi em có hay chăng,
Tình mình bất diệt trăm năm vẫn còn.

Anh Trực thân,

Đây là đôi lời tâm tình nói chuyện với anh cho
vui.

Trong đoạn chót, tôi có nói về chuyện chơi
quần vợt như là một môn tập thể dục. Nếu
chơi quần vợt không phải sở thích của mình,
thì môn tập thể dục hay hơn cả là đi bộ.

Khi đi bộ, như Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc có nói, hít
vào và thở ra. Đi bộ cần có một máy đo đếm
bước đi (pedometer), mỗi ngày phải đi chừng
4000 bước, và nơi tay có mang đồng hồ. Cần
đi khoảng nửa giờ hay 45 phút mỗi ngày.

Đi bộ thường xuyên mỗi ngày, không có ngày
nào bỏ đi, sẽ giúp mình không có bệnh tật, vui
vẻ với tuổi già.

Thôi xin chào anh nhé.

Bửu Hiệp

Cám ơn AH Bửu Hiệp rất nhiều. Dù AH
không giới thiệu tôi cùng với các AHCC khắp
nơi về việc viết bài, nhưng bài này với tâm
tình cởi mở của xếp lớn của tôi, hy vọng sẽ
làm thay đổi các AH khác. Dù nay, AH Bửu
Hiệp đã ngoài 90 tuổi, nhưng vẫn còn chơi
tennis, vẫn viết bài, và đặc biệt vẫn theo dõi
Lá Thư AHCC, và đã viết cho LT số 111 hai
bài viết. Chúng tôi mong rằng các AH khác sẽ
tham gia viết bài và gửi về cho Lá Thư, vì đây
là của chung toàn AHCC. Muốn gìn giữ nó,
chúng ta cần phải thông tin cho nhau, tiếp
nối với nhau bằng những bài viết về Tin
Tức, Kỷ Niệm hay về mái trường Công
Chánh xưa.